

Decorul — magazie de costume și recuzită a unui teatru (scenografia Diana Ioana Popov) — permite celor doi interpreți să abordeze rapid, cu ajutorul doar a citorva elemente de decor și vestimentație, diferite personaje, tipuri, caractere. Un fel de „hocus-pocus” amuzant, agreabil, se desfășoară într-un ritm susținut pe parcursul a 90 de minute. Evident, actorii năzuiesc spre împlinirea tipului de „actor total”. Într-adevăr, ei cîntă (cu vervă, dar și cu parfumul nostalgic al cîntecelor populare evreiești), dansează, cu o expresivitate scenică demnă de adevărații balerini (coregrafia Adina Cezar), interpretează momente de dramă, mai ales de melodramă (spre care au aplicații), Tricy Abramovici se impune ca vedetă — calitățile sale fizice își găsesec împlinirea în jocul nuanțat, viu, spontan (o excelentă „colegă” — ca manieră și stil a Stelei Popescu); cu totul remarcabile sînt calitățile interpretei ca dansatoare și cîntăreață. Bebe Bercovici, compune cu precădere „tipuri” în registrul satiric, c mobil în acțiune. Revelatorie e condiția fizică a celor doi interpreți. Regia (Bebe Bercovici și Rudi Rosenfeld) a urmărit rezolvarea cît mai directă a momentelor scenice; poate un ochi regizoral experimentat ar fi dat și mai multă strălucire acestui micro-spectacol.

Deci, e lăudabil efortul celor doi tineri — profesionalismul, devoțiunea lor scenică. Pe cînd și în celelalte teatre asemenea încercări?

Al. P.

Teatrul de Stat din Ploiești

ADÎNCIMI

de Constantin Chiriță

Privită în sensurile ei majore, *Adîncimi* de Constantin Chiriță este o piesă despre muncă, despre construcția materială și morală, despre pasiune, sensul fericirii și al responsabilității comuniste. Era firesc, deci, ca ea să-și găsească locul în oricare din teatrele țării, căci pretutindeni aceste probleme sînt la ordinea zilei. Primii care s-au încumetat s-o monteze

au fost brăilenii, și fapta lor de artă a fost comentată cu interes și laude în presa cotidiană și în paginile revistei.*

Graba cu care am acceptat invitația la varianta ploieșteană a piesei lui Constantin Chiriță se explică prin dorința de a vedea cum a fost talmăcită această piesă, cu și despre sonori, de artiștii care trăiesc în mijlocul sondorilor. De la începutul și pînă la sfîrșitul reprezentației ploieștene, ne-a bucurat faptul că nu ne-am întîlnit cu amănunte de natură tehnică, cu elemente pitorești, „specifice”, naturaliste, exterioare. Amprenta specifică a montării de la Ploiești o constituie străduința de a zugrăvi în concluzii-mesaj umanitatea și ideile textului, înălțate peste text în zona generalizărilor filosofice, a simbolurilor; de a crea cît mai substanțial și cît mai adecvat — printr-o interpretare realistă fără suprasolicități, fără prisos de demonstrație, clinatul spiritual și moral propriu tuturor acelor pentru care munca și etica muncii, construcția noii noastre societăți, reprezintă însăși rațiunea lor de a fi. Există, fără îndoială, și în acest spectacol cîteva amănunte care definesc mediul, ambianta proprie piesei. Detalii alese cu discernămint, cu intenția de a puncta simbolic viața și atmosfera de muncă a șantierului, în cadrul căruia se desfășoară acțiunea. Decorul semnat de Vittorio Holtier a indicat, cel dintîi, bunele intenții din concepția spectacolului, austeritatea mijloacelor de expresie. Scheletul metalic, suplu și elegant al unei sonde, abia zărită în fundal, se completează, concret, în planul scenei cu cîteva amănunte strict necesare: un paravan de tablă, o masă de lemn, o panoplie cu cîteva unelte de foraj; elemente care oferă un suport, simplificat și util cadrului în care se înfruntă cu patos și eroism eroii „adîncimilor”.

Regizorul Harry Eliad și interpreții versiunii ploieștene au conferit textului un patos eroic veridic, ce urmărește să sublinieze metafora implicată în însuși titlul piesei...

Actorii au depus considerabile eforturi pentru a îmbogăți chipul interior al personajelor, pentru a da prin jocul lor expresie scenică, convingătoare și sugestivă, subtilităților psihologice, schițate cam în fugă de către autor. Forța atașamentului față de cauza colectivă, partinitatea, pasiunea și spiritul de răspundere comunist s-au constituit în dominantă a spectacolului datorită interpretării viguroase dată de actorul Dumitru Palade bătrînului comunist Alexandru Iorga, triplei sale ipostaze de om, părinte și secretar de partid. Din intensă combustie interioară, din puternică vibrație, din explozii temperamentale, din tăceri semnificative și intervenții spontane, Dumitru Palade a constituit imaginea autentică și viabilă a unui prototip.

Montarea ploieșteană trăiește apoi prin cele trei personaje care alcătuiesc sîmburele dramei, purtătorii de cuvînt care dezbat ideile eticii comuniste. Eftimie Popovici a

* *Teatrul Nr. 10/1973.*

reușit, cu inteligență și discreție, să ridice la valoarea simbolului pasiunea muncii de care e stăpînit tînărul inginer Victor Iorga, să sublinieze puterea lui de sacrificiu, curajul de a înfrunta chiar și moartea pentru împlinirea idealului său de viață. Corneliu Reventi, cu emoționantă stăpînire de sine, ne-a prezentat, foarte convingător, mentalitatea și „criza de conștiință” a mai vîrstnicului inginer Dumitru Nacu. Discreției bine venite cu care Eusebiu Ștefănescu a încercat să ne sugereze chipul diabolic și agresiv al lichelei animată numai de instinctul de parvenire — Tit Nistor — nu i-ar fi dăunat cîteva tușe mai pronunțate de culoare și forță dramatică în sublinierea trăsăturilor negative, a cameleonismului personajului. Singurul rol de femeie a apărut cu totul insignifiant, în interpretarea stîngace și incertă a Emiliei Dobrin. Alte cîteva roluri de mică întindere, dar realizate pitoresc și cu pondere de Ștefan Chivu, Radu Dumitrescu, Marius Ioanescu, au contribuit la unitatea și coeziunea spectacolului ploieștean.

V. D.

Marga Georgescu, Eugen Popescu și Ion Lemnaru în „Misterioasa convorbire telefonică” la Teatrul de Stat din Galați

Teatrul de Stat
din Galați

MISTERIOASA CONVORBIRE TELEFONICĂ

de Virgil Stoenescu

Iată încă un dramaturg care se aventurează pe terenul ademenitor dar plin de capcane al genului polițist. Nimic din ce știm despre Virgil Stoenescu, umoristul, liricul, veșnicul îndrăgostit de tinerețe, nu ne făcea să bănuim slăbiciunea lui în fața ispitei, azi la modă, piesa polițistă. Și nu a oricărui fel de piesă polițistă, ci a piesei polițiste literalmente de ultimă oră, imposibil de delimitat într-o formulă simplă, acea piesă-de-spionaj-industrial, în care elementul surpriză joacă un rol secundar, pentru că știm de la început cine e spionul, cine sînt cei ce-l vor prinde, cine sînt victimele spionului, care sînt mijloacele, care e ținta spionului și care sînt căile de surprindere și anihilare a lui. Știm totul. Sau aproape totul, pentru că nu știm cînd și cum se va petrece ceea ce bănuim de la bun început.

Nu cumva e un șiretlic al autorului? Ba da, înclin să cred eu, pentru că țesătura străvezie a datelor polițiste lasă să răzbată o dramă psihologică așezată în primul plan al acțiunii: e drama familiei Silvestru, surprinsă, încolțită, hătuită de spion, răscolită, tulburată în liniștea ei conjugală, șantajată, amenințată cu distrugerea, drama unor oameni cu puncte vulnerabile, sau aparent vulnerabile, în biografie, care au de ales între a fi spulberați și a deveni trădători, vinduți. Aceasta este perspectiva pe care le-o înfățișează spionul. Mai există și o a treia cale pentru soții Silvestru: a anunța totul autorităților, a curma răul de la început, cu orice risc. Această cale, cel mai greu de ales, o înțelegem cînd în planul al doilea al acțiunii apar lucrătorii din securitatea noastră. Pentru că decizia soților Silvestru se lasă așteptată, lucru lesne de înțeles dacă ne gîndim la forța represivă pe care o exercită asupra lor spionul, acțiunea se lasă purtată către deznodămîntul, firește, fericit, de către maiorul Chelaru, omul care ia pe contul lui destinele soților Silvestru și va anihila pe spion. Așa poate fi înțeleasă piesa. Depinde cum cad accentele. În cea mai apropiată